

BETEGÁPOLÓ IRGALMASREND
MAGYARORSZÁG

Nagypéntek a szeretet drámája!
Húsvét a szeretet diadala!

Szeretett magyar hazám parlamentje váratlan ajándékkal lepte meg nemzetünket. Vészterhes és nemzeti kultúránktól, hagyományainktól idegen időszak után 2017-ben és ezt követően munkaszüneti nappá nyilvánította Nagypénteket.

Úgy 50 évvel ezelőtt tanúja voltam három nagy magyar beszélgetésének. Egy szobrászművész, egy drámaíró és egy költő beszélgettek. A drámaíró vetette fel: Az emberi élet műfaját tekintve dráma. Bizonygatta, hogy a szeretet drámai, mert ha az ember igazán szeret, kiszolgáltatja magát, belehal a szeretetbe.

A kereszt sötétségében az Istentől elhagyatott, bár az Atyát soha el nem hagyó Fiú kiáltásával megvalósul Isten közelsége, „Aki megközelíthetetlen fényben lakozik”. A szeretetnek ebből az egymásra találó diadalából született Húsvét öröme.

Napjainkban tanúi vagyunk Európa erkölcsi kimerülésének. Sőt az erkölcsi gondolkodás teljes felfüggesztésének lehetünk tanúi. Ez a szemlélet minden kérdést az egyén világába utal, és minden egyetemes fogalmat gyanús szemmel néz. Az erkölcsi tehermentesítéssel foglalkozik, tompítja az együttérzés kézzelfogható megnyilatkozásait, ugyanakkor álmodozva nagy igazságokról szónokol.

Hiányzik-e nekik a Közel-Keleten bölcsőjében haldokló kereszténység? Hiányoznak-e nekik a népesedési egyensúlyát veszített Nyugaton az anyaméhben elpusztított magzatok?

Napjainkban felmerül az a kérdés is, nyugtalanítja-e kereszténységünket az ártatlanul szenvedők sorsa? Az üldözött keresztények és más üldözöttek sorsa?

A kereszténységnek kötelessége lenne, hogy a szenvedésre való érzékenységgel, a rábízott igazság erejével harcoljon egy mindenkre érvényes erkölcsért. A felejtésnek mindig következményei vannak. Nem veszítünk-e el valamit emberségünkben, ha engedünk a felejtésnek? Mert életünknek nem csak felszíni története van, hanem mélytörténete is van, s azon mélységes sebet ütnek a tragédiák.

Feljajdulunk, mi zajlik Európában és az európai kereszténységben? Nem Európában hirdették-e először nyilvánosan „Isten halálát”? Nem ugyanitt, Európában készítenek-e föl minket már jó ideje az „ember halálára”?

Csak néhány tünetet jelzek. Európa modernizálódási folyamatai nem megerősítik, hanem gyengítik az ember egyediségét és a személyes kapcsolatok kialakítására való képességét és történelmi tudatát. A civilizáció árucseréje forgalma a gazdaságon túl társadalmunk lelki alapjaiba is beépült, gyarmatosította szívünket. Minden kicserélhetőnek tűnik, az emberek

közötti kapcsolatok is. Történelmi emlékeink területén sem az erkölcsi felelősség az iránymutató, egyre inkább az objektívnek beállított ártatlanság.

Az életünket magával rántó szédületes felgyorsulás, a fogyasztás, a divatok követhetetlen változásai, semmiféle konkrét szemlélet kialakítását nem teszik lehetővé. Csak követjük az eseményeket.

Gyermekkori fantáziaképeinkhez sem fordulhatunk, mert játékautomatákkal megfojtottuk őket, mielőtt kialakulhattak volna.

A tömegmédiák információáradata sem csupán a felvilágosítást szolgálja, hanem éretlenséget is szül, mentesíti az embert, hogy önállóan értelmezze a történeteket.

Az ember nem önfeledten él, mint az állat. Az ember önmagára eszmél, örömét leli abban, hogy önmagát alakítsa. Végso soron minden ember elé odanyílik a tökéletesség kihívása: „A mindenséggel mérd magad”! Jézus, amikor az ember rendeltetését és a tökéletesség mércéjét tisztázza, vakmerően így fogalmaz: „Legyetek tökéletesek, ahogyan a ti mennyei Atyátok tökéletes”. Nem erkölcsi törvényt közöl ez a parancs, hanem kegyelmi erőt. Isten tökéletességével az lehet tökéletes, akiben Isten kegyelme működik.

Emberi életünk, keresztény életünk pedig küldetésszerűen nem önkéntes jellegű, hanem tényszerű, és pedig lelkiismereti háttérrel, vagyis felébredt felelősségtudattal a teremtett világért és egymásért; valamint erkölcsi bizonyossággal, amely az egészséges lélek sajátja, amely mindig-érvényes normákhoz igazodik, normakövető, tehát normális.

Máltai vezetőként tudom, hogy társadalomkritikai éberségű kereszténységre van szükség, amely Jézust osztatlan szívvel követi, és az éhezőkben, szomjazókban, idegenekben, mezítelenekben, fogvatartottakban Urunkat szolgáljuk, Urunkkal találkozunk.

Ha jól értem a Biblia intéseit, Jézus útmutatásait, akkor Isten és ember titokzatos szövetsége abban tapasztalható meg, ahogyan mások szenvedéséhez viszonyulunk. Irgalmasrendi szerzetesként kérdezem: Van-e nagyobb lehetősége a szegénynek, a betegnek az irgalmasok ajándékánál, akik Istenes Szent János példájára irgalmas szeretettel szolgálnak. Szeretettel, amely kiszolgáltatja magát, irgalommal, amely védeltséget is garantál?

2017 Húsvétján,

Szent László királyunk évében, Akiben a nemzeti eszmény kereszténnyé lett.

P. Kozma Imre OH
prior